

Quyển thứ 8

138

Giá 0 \$ 10

Tập số 1

SÁCH GIỚI TRÍ

MỘT NGÀN LẺ MỘT ĐÊM

80
INDO-CHINOIS

1482

(8)

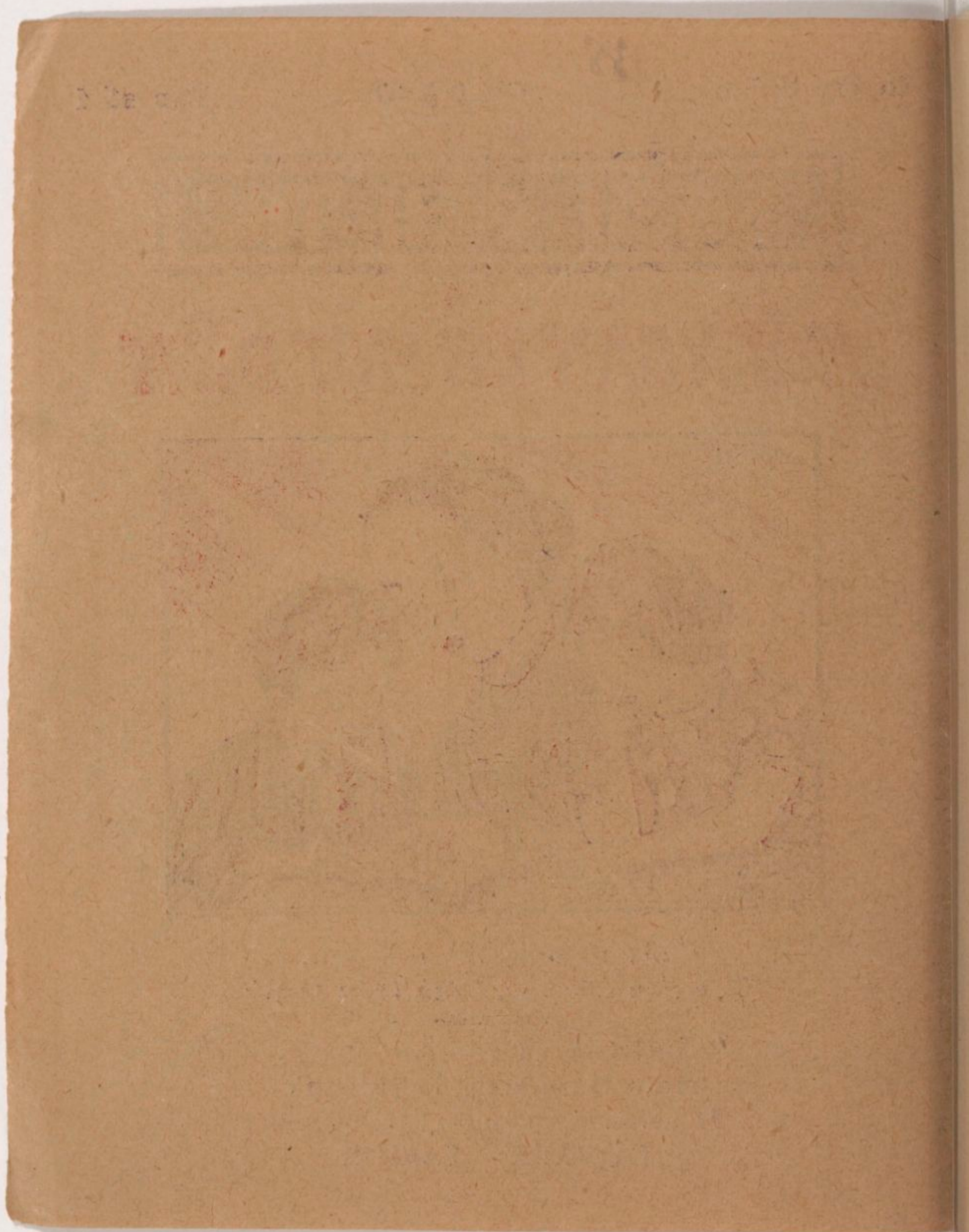
Cùng ai sang xẻ mỗi sâu,
Ngọn đèn độc túc, canh thâu tỏ mờ.

Xuất bản và giữ bản quyền
Mme Huỳnh-thị Tuyết-Hoa

11 Passage Nguyễn-tân-Nghiem
CẦU KHÔ — SAIGON

*Image with exception
Le 6/5/6
H. B. B. B.*

W. 3/8

Một ngàn lẻ một đêm

THƯƠNG-GIA VỚI HUNG-THẦN

Mme HỒNG-LIÊN dịch soạn

Xưa kia, có một nhà đại thương - nghiệp giàu có lớn, vừa tiền bạc hiện và của cải tính ra cũng có trên hai trăm ngàn đồng. Trong nhà có đủ tôi-trai tớ-gái. Con cháu rất đông. Thật ra một cảnh gia đình đủ vẻ lạt **thả**.

Thường khi anh thương - nghiệp ấy vẫn phải sang xứ này qua xứ nọ để giao - thiệp cùng các thương-gia khác. — Một hôm kia, anh ta cần phải đi đến một chỗ kia có chuyện theo thường khi đến chỗ ấy, thì cần phải trải qua nhiều khúc đồng trống minh - mông, đến năm, sáu ngày mới khỏi, nên chi trước khi đi anh ta sửa-soạn đem theo những vật thực thường dụng để lâu ngày như bánh-tổ, chà là vân vân. . . Sửa soạn xong thì anh ta lên ngựa. Lúc đi thì đặng bình yên, đến lúc về,

qua đến ngày thứ tư, anh ta đi từ sớm mai đến trưa trời nắng rất gắt, sức-lực đã mòn, anh ta kiếm bóng cây mà nghỉ mát. Xảy đâu, anh ta đi một đôi đường gặp một cái cây đại thọ, kế bên lại có một cái mội nước rất trong. Anh thương-nghiệp liền xuống ngựa cột vào gốc cây ngồi kế mội nước mà móc đồ ăn để đỡ lòng. Lúc ăn hột chà là thì anh ta liền chung quanh đó. Sau khi ăn rồi, anh ta lại mội nước ấy mà rửa mặt, rửa tay và chơn. Vì giữa đồng không mong quanh như thế, lại có một mội nước lạ-lùng ấy nên chỉ anh ta có ý nghi nan đó là chuyện huyền bí của thần tiên chi chi, anh ta liền quì xuống mà làm lễ tạ lỗi ông Địa. Trong lúc anh ta còn làm lễ chưa xong, lại có một vị Thần ăn-mặc bạch giáp, râu dài, hình thù cao lớn đậm dờ tay cầm một cây siêu dài sáng vời, lần lần bước lại gần người thương-nghiệp kêu nói lớn rằng : « Thằng kia, mày hãy ngồi dậy đi, cho ta giết mi, như mi giết con ta vậy. » Người thương-nghiệp thấy sắc mặt hung tợn của lão thần đã sợ rung, và lại mấy lời quái gở ấy

anh ta lại càng rung rẩy hơn nữa, nên anh-ta trả lời lập cập rằng : « Thừa ngài tôi nào có phạm tội gì với ngài đáng cho ngài hành tội tôi như thế ? »

— Tao muốn giết mày, như mày mới vừa giết con tao khi nãy !

— Nào đâu có ! Tôi nào có giết con ngài đâu, mà tôi có biết con ngài là ai ? mà tôi có thấy ai đâu ?

— Mày lại đây, mày không có ngồi đây sao? mày lại lấy chà-là trong rương, mày ăn rồi, mày lại liên hột lán xăn đó.

— Phải, tôi có thật. Tôi không chối.

— Ừ, đó là mày giết con ta rồi đấy ; số là khi mày đang ăn, con ta đi ngang qua, mày liên trúng nhắm trong con mắt của nó, nên nó đã chết ; vậy thì bây giờ tao phải giết mày.

— Chao ôi, như thế sao ? Trăm lạy ngài thứ tội cho,

— Không thứ tội gì, không thương xót gì cả. Đó không phải mi giết con ta là gì.

— Trăm lạy ngài, vì tôi là kẻ phạm tục không được biết, tôi làm lỗi chẳng qua vì bởi

khờ-khạo mà thôi, vậy cúi xin ngài thứ lỗi cho.

Vị thần tỏ dấu giận dữ la lớn rằng : Không, không, ta phải giết mi đặng đền tội của mi giết con ta.

Người thương - nghiệp, lay khóc kể lẽ rất thảm thiết nỗi còn vợ còn con, nỗi phận sự gia đình bần biếu, một hai xin ngài thứ tội mà thôi. Nhưng vị thần hươi siêu quyết chờ cho dứt lời tha-thiết của đứa lâm nạn đặng hạ thủ mà thôi, nên chi, vị-thần ấy trả lời rất hung tợn rằng : Lời thống-thiết của mi dầu cho nhiều cũng vô ích, chừng nào hai giọt nước mắt của mi mà trở nên như hai giọt máu, chừng ấy cũng chưa chắc ta dung mi cho được.

— Nếu vậy, dầu sao cũng không động lòng từ-thiện của ngài sao ?

— Thật vậy, ta đã nhứt định rồi.

— Khoan, trăm lay ngài, xin ngài cho tôi lời chót này nữa, xin ngài cho tôi hẹn lại một kỳ hạn, đặng tôi về vĩnh-biệt gia-đình tôi và lại đặng tôi chia gia tài của tôi cho con tôi, vì

những điều ấy tôi chưa làm cho chúng nó, chừng xong việc tôi sẽ trở lại chỗ này mà thọ tội, cho vui lòng ngài.

— Ta cho thì đừng, nhưng ta e cho mi không trở lại.

— Nếu ngài không tin, tôi xin thề giữa đây với ngài, đừng chừng chắc rằng tôi không hề đổi (đưa tay.)

— Chừng bao lâu mi sẽ trở lại ?

— Tôi xin ngài một năm, đừng trước là tôi làm các chuyện ấy, sau nữa, đừng tôi tập tuyện các điều hi-vọng mà sống đây, tôi hứa chắc đúng ngày tôi sẽ trở lại mà giao mạng cho ngài.

— Mà ai dám tin mi giữ lời hứa

— Thì ngài cứ yên tâm với lời thề của tôi.

Nghe như thế, vị Thần liền biến mất, chỉ để một mình vị thương-nghiệp tại mọi nước. Người thương nghiệp thăm mừng mình khỏi tai-họa được về thấy mặt vợ con, nhưng buồn về nỗi lời thề rất nặng.

Khi về đến nhà vợ con hết sức vui mừng, tiếp rước như mỗi khi, nhưng trái lại người

thương-nghiệp không mừng không vui, lại khóc than buồn thảm vô ngần làm cho vợ con đều lấy làm lạ.

Tưởng khi có điều tai-biến gì xảy đến, nên vợ hỏi rằng : Cơ khổ cho mình, mấy mẹ con tôi thấy mình về lại vui mừng, còn mình sao gặp mẹ con tôi lại khóc, đâu mình nói nghe thử.

— Ôi, mình ôi, tôi phải xa mình và mấy con rồi, tôi chỉ còn sống một năm nữa mà thôi.

Nói rồi lại khóc, đây lâu người mới nhắc lại những chuyện xảy ra gặp vị hung-thần và lời thề, hứa sẽ trở lại lãnh tội trong một năm sau. Vợ con nghe qua chuyện ấy thì khóc than nước-nở, vợ thì bức tóc, đập mình, con thì rên-siết vang-rân, làm chộn-rộn cả nhà. Thật là một tấn bi-kịch ghê-gớm làm cho nhà đạo-đức phải động lòng sốt ruột.

Qua hôm sau, anh thương-nghiệp liền chia hết tài sản cho con theo phép, và kêu hết mấy người nghèo thiếu nợ, xé giấy cho đi, lớp bố thí cho kẻ tật nguyên, ân xá cho hết thầy còi-traí tờ-gái trong nhà, làm nhiều đều bố thí.

Thoản mắng ngày qua tháng lại một năm đã đến, anh thương-nghiep phải đến nơi kỳ-hẹn mà lãnh tội theo lời hứa. Lúc sắp đi anh ta kể nhiều lời thống-thiết ai-bi, ai nghe đến cũng phải mũi lòng. Vợ con thì niều kéo không muốn cho đi, và lại dành nhau mà đi chết thể. Nhưng mà anh ta lấy hết cương-lực mạnh bạo để vĩnh biệt những người yêu-mến nhất trên đời của anh ta. Nên nói với mấy con rằng :

« Này mấy con ơi ! cha sở dĩ xa mấy con mà thác oan-hình như vậy là một điều cưỡng bách lắm, xét vì cái « chết » là đều của Tạo-hoá ban cho cả nhân-loại ở quả địa-cầu này nhưng mà mình chết vì đều trong sạch, chết vì bị người áp - bách, chết ấy đáng trách nhưng không phải đáng buồn. Vậy hôm nay cha phải chết vì giữ lời thề, ấy mấy con cũng nên xem cái gương can - đảm của cha mà bắt chước. Làm người chết sống là cái lẽ tự nhiên thiên phú. Sanh ký tử qui là lẽ thường, mấy con hãy an tâm. »

Nói rồi anh - ta vì đã quyết cỏi hết sự thương vợ yêu con, mạnh bạo ra đi đến nơi kỳ - hẹn mà thọ tử-hình.

Tới nơi, anh ta liền ngồi dựa mọi nước mà chờ vị hung-thần, lộ vẻ buồn thả-lắm. Trong lúc chờ, lại có một ông lão đầu râu bạc trắng, tay dắt một con nai cái đi lại gần anh ta. Hai người chào nhau, ông lão hỏi : « Chú làm gì đến chốn u-thảm gớm-ghiết mà ngồi chờ ai chi lâu vậy ? Chỗ này chỉ có loài tinh-quái, làm sao lại dạn - dĩ thể ? Có chuyện gì chẳng ? »

Anh thương-nghiệp muốn làm vui ông lão ấy, nên kể tự sự và nguyên-nhân mà mình chờ đây. Ông lão nghe qua lấy làm lạ nên nói rằng : Úy, chuyện gì trái đời lắm vậy, thôi để tôi ngồi đây đợi chứng kiến cho chú với vị hung-thần ! Nói rồi ông ngồi bẹp xuống chia buồn cùng anh thương-nghiệp.

Trong lúc, hai người đang to nhỏ, có một ông lão thứ nhì đi đến dần theo hai con chó mực rất lớn. Ông lão này lại gần hai người

ấy chào và hỏi rằng : Hai người ngồi làm gì vậy ? — Ông lão dẫn con nai kể chuyện thương tâm của anh thương-nghiệp vì lời thề nặng phải đi thọ tử hình. Ông lão dẫn 2 con chó cũng lấy làm quái gở, nên xin ở lại mà xem cho biết. Trong lúc ba người đang bàn luận lại có một ông lão nữa, ông này thì tay không đi đến hỏi hai ông lão khi nãy rằng : Vì sao chú ấy làm gì ngồi mà buồn thảm quá vậy ? — Hai ông lão trước cũng thuật hết chuyện của anh thương nghiệp, ông lão thứ ba nghe cũng cho là kỳ-di bèn ở lại mà chứng cuộc.

Bốn đồng ngồi tại đó, bỗng nhưng giữa đồng lại nổi gió ba đào cuộn - cuộn, cát bay mù-mịt, một luồng mây từ xa bay lại chỗ bốn người ấy thì hạ xuống lần lần, thì lại thấy hiện nguyên hình một vị hung-thần đi đến, không chào ai hết đi ngay, nắm lấy tay anh thương-nghiệp và bảo rằng : « Mày hãy đứng dậy, ấy là tao giết mày như mày giết con tao ! »

Người 'thương - nghiệp và cả ba ông lão đều kinh-hãi, khóc rang, rất bi thảm. Ông

lão dắc con nai - cái thấy hung-thần toan giết người thương-nghiệp một cách độc-ác, không gớm tay liền quì trước mặt mà xin rằng : « Chào linh - thần, xin ngài hãy bớt cơn giận-đui mà nghe lấy lời tôi để tôi thuật chuyện của tôi và chuyện của con nai cái này cho ngài nghe, chuyện thật hay, thật lạ ; hay hơn, lạ hơn, chuyện của chú thương nghiệp kia nữa, tôi ước ao rằng : « Nếu ngài nghe mà ngài cho là hay thì xin ngài hãy trừ một phần ba tội của chú thương-nghiệp đó.

Vị hung-thần suy nghĩ giây lâu rồi trả lời rằng : Ừ, được, ta bằng lòng.

Chuyện của ông lão và con nai-cái

Xin ngài hãy nghe, tôi xin thuật : Con nai cái mà ngài vừa thấy kia, tức là đứa con gái nhà cô tôi vậy, mà chính nó là vợ của tôi nữa, khi nó mới nên 12 tuổi thì tôi lại cưới nó về mà làm vợ, nếu sánh về tuổi-tác, thì nó kén tôi là cha hay là chú mới xứng hơn là chồng, chúng tôi ăn ở cùng nhau trên 20 năm mà

không có con cái gì cả, tuy thế chờ niềm vợ chồng vẫn thuận hòa trong gia-đình luôn. Nhưng lại tôi muốn có một đứa con. Nhon tôi có mua một đứa tở-gái có một đứa con trai rất nên ngộ nghĩnh, và tâm tánh rất sáng láng, khôn ngoan. Tôi rất ưng lòng, tôi xin làm con nuôi thì đứa tở gái lại cho, nghiệt nỗi vợ tôi lại sanh tánh tật-đổ, ghét 2 mẹ con đứa tở. Rất tiếc là cái tánh tật-đổ ấy, tôi chỉ mới được biết sau đây mà thôi. — Lúc này thằng nhỏ đã dặng mười tuổi, nhon tôi mắc việc cần phải đi du-lich ít lâu. Trước ngày cử-hành thì tôi giao các việc nhà lại cho vợ tôi, và xin nàng hãy ăn-ở cho tử-tế với hai mẹ con nó vì tôi phải vắng mặt trọn một năm, tôi thật vững lòng không hề nghi kỵ vợ tôi chi cả. — Hay đâu, thừa dịp ấy mà vợ tôi nó làm cho hủ lòng tật đổ của nó. Vốn vợ tôi nó có biết ít nhiều tà-thuật biến hóa, nên nó mới dở cái nghề khốn-nạn ấy ra, nó gạt đứa nhỏ vô tội kia đi theo nó ra một chỗ xa vắng thiên hạ, mà dở lối tà-thuật cho thằng nhỏ ngộ-nghĩnh khôn-ngoa hóa ra

hình con bò-con, rồi đưa độc-tâm ấy mới dẫn về giao cho thẳng chăn-bò của tôi và dối rằng nó mới mua.

Như vậy mà nó vẫn chưa vừa lòng, nó lại làm cho mẹ đưa nhỏ ấy lại hóa ra con bò cái, rồi nó cũng giao cho thẳng chăn - bò mà nói thế ấy.

Chừng tôi về thì tôi có hỏi tin tức của mẹ con đưa tớ thì vợ tôi lại trả lời vô sự rằng : Đưa tớ gái đã chết còn thẳng nhỏ thì nó đi đâu hơn hai tháng nay, tôi không được thấy nó, và không biết hiện giờ nó ra sao ?

Tôi lấy làm đau đớn nghe đưa tớ gái chết và thẳng nhỏ thì đi biệt tích. Tôi hết sức trông đã tám tháng rồi tôi không thấy nó trở về và không biết tin tức lành-dữ gì hết.

Một hôm nhằm ngày lễ Kỳ - yên thường niên trong làng, tôi muốn tế - thần trong lễ ấy, nên bảo thẳng chăn-bò lựa cho tôi một con bò cái thật mập dặng tôi làm mà tế-thần, thẳng chăn - bò y lời. Con bò-cái mà nó dẫn cho tôi đây, chính là con tớ-gái tức là mẹ của đứa cõn-nuôi của tôi vậy, Tôi sai trối. Trong

lúc tôi sửa soạn mà hành-hình nó thì nó lại rống lên nhiều tiếng rất ai-bi thống thiết, đôi dòng nước mắt chảy như suối. Tôi lấy làm lạ nhưng tôi có ngờ đâu. Tôi đứng xem một lát, tôi rất động lòng, tôi không thể giết nó nên tôi sai thẳng chăn đi kiếm cho tôi con khác.

Vợ tôi lúc ấy thấy vậy biết cái tình cảm của tôi như thế, nên kêu tôi mà hỏi lời hữu lý rằng : Minh muốn làm gì thế ? Sao không giết con bò ấy, ở trong chuồng, đâu còn con nào mập hơn cho đáng để mà tế trong lễ này

Tôi vì có tánh hay làm cho đàn-bà vui nên dẹp tình-cảm lại nhứt định giết mà thôi. Tôi liền bảo tên chăn đập đầu, mới vừa đập một cái, con bò vô phước ấy lại càng rống càng khóc thêm nữa, vì tôi đã quả quyết rồi nên tôi hối tên chăn đập một cái nữa thì chết tốt. Lúc چرا sừng xong thì sai người nhà sã ra thấy toàn là xương chớ không có chút thịt nào. Thật tôi lấy làm lạ, và buồn thắm vô cùng, tôi liền kêu thẳng chăn và bảo rằng : Tao cho mày đó, mày cho ai hay làm gì thì tự ý, ở ngoài còn

một con bò-con mảy dề vào thể con bò-cái ấy. Thật tình, tôi nào có biết con bò con kia là đứa con nuôi của tôi đâu, tôi chỉ thấy nó, sao lại phứt động lòng thương mà thôi. Còn nó gặp tôi nó lại cố đi riết lại, đâu thì nhủi xuống hai cẳng lại quì dường như nó muốn dục cái cảm tình của tôi và xin tôi đừng quá ư tàn-bao mà giết nó, vì nó với tôi không lạ gì đâu.

Tôi thấy như thế tôi lại càng dễ cảm động hơn thấy con bò-cái khác khi nấy. Tôi khó chịu quá, tôi liền bảo tên chăn rằng : Mày hãy dắt con bò này vào, và săn sóc nó cho kỹ lưỡng, dẫn con khác vào đây cho tao mau đi. — Vợ tôi thấy vậy nó lại la lớn lên rằng : « Minh làm gì như thế, tôi không biết được đâu có con nào mập hơn nửa đâu. » — Tôi lại nói rằng : Thôi tôi xin mình đừng cưỡng-áp tôi giết dề tôi làm phước cho nó tội nghiệp. — Vợ tôi thì nó vẫn ghét thằng nhỏ ấy lắm nên chi nó cãi tôi rất kịch - liệt một hai phải giết con bò con ấy mà thôi.

Nên chi tôi buộc lòng phải nghe theo cho lệnh thằng chăn trối lại, tự tay tôi lại cầm con

dao nhắm ngay cuốn họng mà đâm, con bò vô phước ấy vùng dậy rất dữ nó xoay lại tôi mà cặp mắt dăm dề hột lựu, làm cho tôi khó cầm lòng, nên phải ngửa dao không nỡ giết nó, con dao lại rớt bao giờ tôi không hay. Tôi nói với vợ tôi, xin để tôi giết con bò khác mà thôi nhưng vì lòng dạ nó rất hiểm độc, nó cứ buộc tôi phải giết con bò ấy, tôi lại phản rằng : thôi thà để năm tới sẽ tế thần-năm nay tôi xin miếng lễ.

Ngày hôm sau, thằng chăn-bò đến kêu tôi mà nói chuyện riêng. Nó nói với tôi rằng : Tôi đến cho ông hay một cái tin-tức mới, theo tin tức thì ông biết lòng tôi : Số là tôi có một đứa con gái biết chút về tà thuật, naur hôm qua trong lúc ông dắt con bò từ chuồng đi ra để mà giết dâng tế thần, tôi thấy ban đầu, nó thấy, nó lại cười sau lại nó khóc. Tôi hỏi nó vì sao, nó lại nói với tôi rằng : Thừa cha, con không dấu gì cha số là con bò-con mà cha dẫn ra đó, chính là con của người đầy tớ của chủ vậy. Tôi cười là vì được thấy người còn sống, còn tôi khóc

là vì tôi thấy mẹ người bị người hóa phép đổi hình bò-cái mà bị giết hôm qua. Hai chuyện huyền bí thay hình đổi dạng là do bởi phép màu của người vợ của chủ ghét hai mẹ con người đầy tớ. Ấy là điều của con tôi biết mà nói chắc vậy đó.

Nói đến đây lão già lại nói với vị thần rằng :
Ôi, ngài ôi, ngài có biết lúc này tôi ra sao chẳng ? — Tôi liền đi theo người chẳng bò của tôi, đang nói chuyện với con gái của nó. Trước khi đi tôi ra chuồng bò, mà thăm đứa con nuôi của tôi, nó thấy tôi nó chỉ mường giỡn một cách khốn nạn theo loài thú mà thôi.

Cô Sử-Lệ-Gia tiếp rằng :

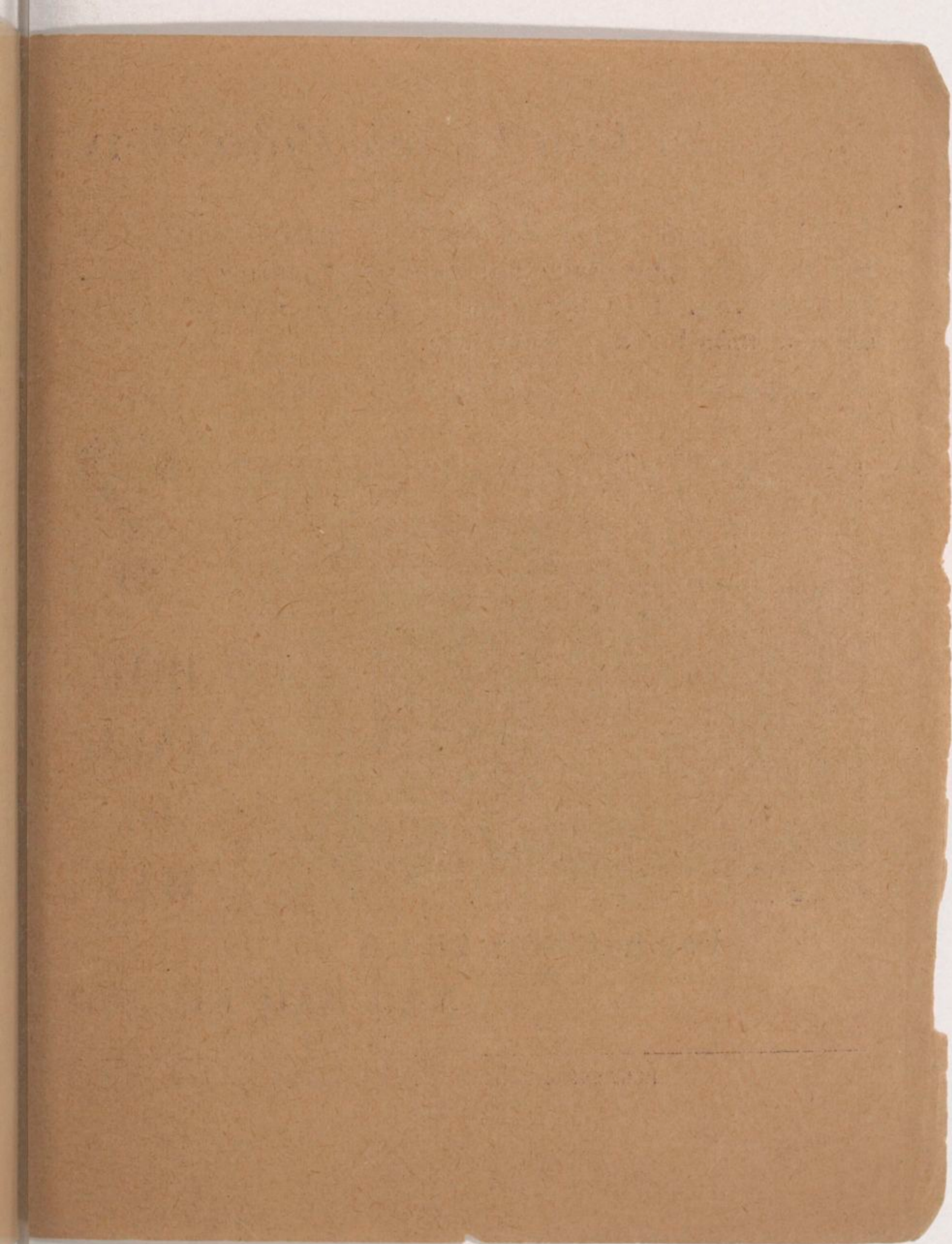
Sự tích còn ly-kỳ lắm, xin xem cuốn thứ 9 thì rõ

Tôi đang tin rằng ông bạn Hoàng-phi-Vân sắp ra một cái thơ-viện tựa đề là : Phi - Vân Thơ-Viện mỗi tháng ra hai kỳ sách theo kiểu Âu-Tây và có giá-trị, giá bán mỗi quyển 0, 10 Nghe nói sẽ gửi các Gare và các hàng sách.

Bắt đầu tháng Mai sẽ ra quyển. **Hung-Thần ới Quĩ-Sứ.**

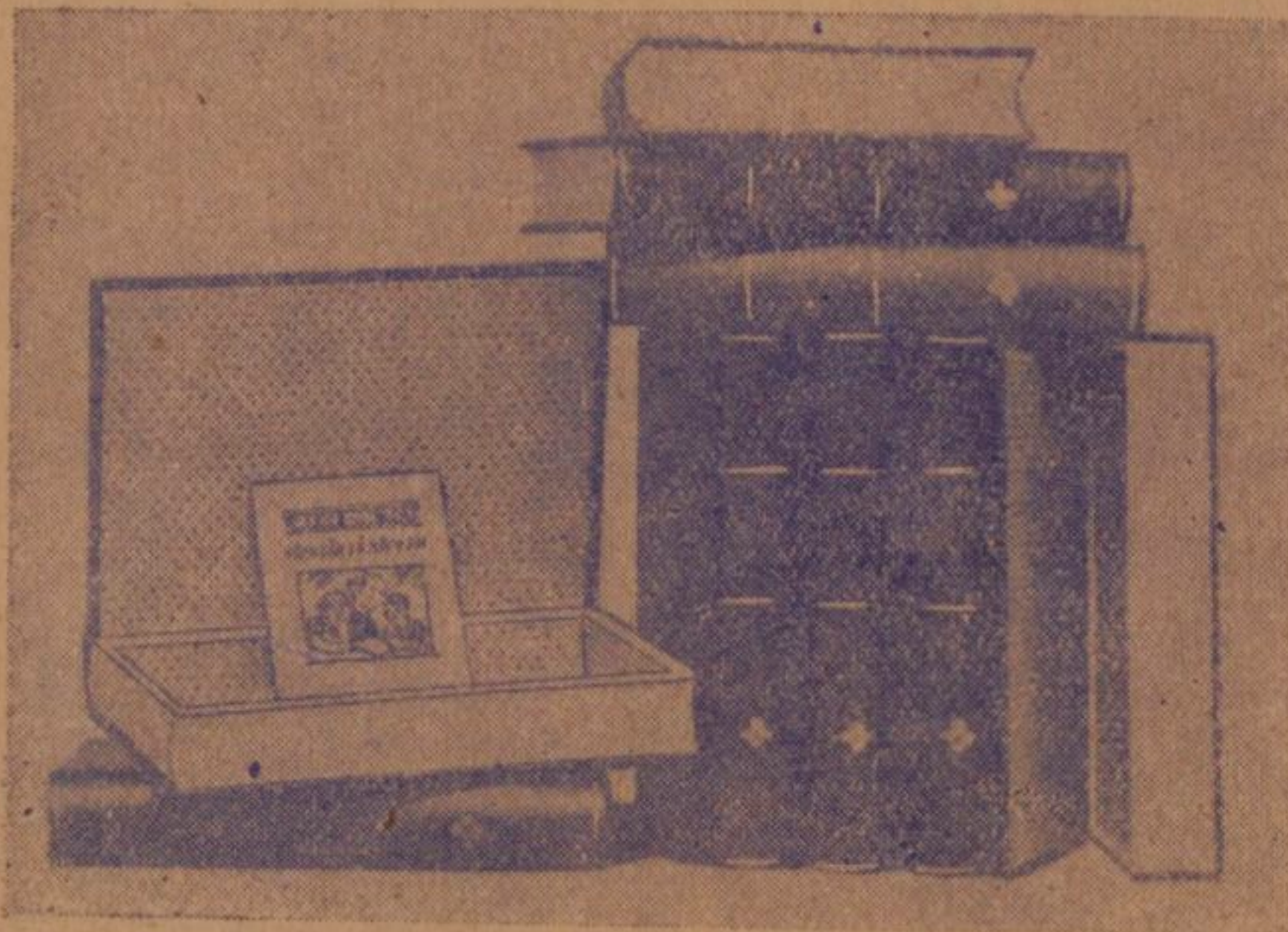
Mục-dịch bao-biếm tình đời. Xin đồng-bào chiêu cổ.

Bà Cao-Hải-Đề giới-thiệu.

Ai muốn làm khách thân tiên?

Thì sẵn có Salon de Coiffure « **PHÚ HỮU** » 108, Bd. de la Somme, Saigon là một phòng hớt tóc sạch sẽ, hạp vệ sanh. Dầu thơm đủ thứ, đủ mùi. Có tay thợ chuyên môn hớt hay, cạo khéo.

?

**HỘP
SÁCH
BÍ
MẬT**

Format 35 x 25 x 6

MAU MAU KÈO HẾT

In tại nhà in TIN-DUC THU-XA SAIGON